

Pokus o divadelní kritiku: Pýcha, předsudek a lodičky

Národní divadlo poprvé uvedlo na svá prkna slavný román Jane Austenové *Pýcha a předsudek* v dramatinizaci a režii Daniela Špinara.

Režisér zanechal původní řeč románů a společenské zvyklosti té doby, scénu, kostýmy a hudbu ale přenesl do současnosti. Což se alespoň mě zdá jako krok správným směrem. Dobové kulisy a kostýmy by mohly působit fádne, zatímco jednoduchá scéna Lucie Škandlíkové s dnešními prvky (lampičky, mikrofony) vypadá svěže a dá se s ní pohybovat na mnoho různých způsobů. Ten stejný prostor může být stejně dobře obýván jako polní cesta nebo taneční sál. Také hudba Jiřího Hájka působí dobře, skvěle kooperuje se scénou i jednotlivými výstupy a celému představení přidává na hodnotě.

Jednoduchá scéna vévodí jak první, tak i druhé půlce inscenace. Foto: Patrik Borecký

Děj jde rovnou k věci, nezpomaluje se zbytečnými podrobnostmi. Zvraty v ději jsou podávány skutečně jako zvraty a nelze je tedy propásnout. Monology a dialogy postav jsou chvílemi možná až zbytečně dlouhé, divák se v replice začíná ztrácet, ale po nějaké době zjistí, že se stejná věc popisuje jen několikrát jinými způsoby a o nic tedy nepřišel. Ale to k Austenové a její době prostě patří. V jednotlivých scénách je možné najít režisérovu inspiraci filmovým a seriálovým zpracováním, pozornější divák odhalí i stejné repliky. To ale není nic proti ničemu, protože v divadle to funguje úplně stejně jako na plátně, tedy dobře. Hru oživují časté ironické poznámky, humor přinese nadutá postava pana Collinse, ale stejně tak vtipně dokáží zazářit i manželé Bennetovi, třeba jako prohlášením „Kdybych chtěla nějaké děti urážet, nevybrala bych si k tomu ty svoje!“

V představení je mnoho “prázdných” míst, kdy se neřekne ani slovo, ale přesto se děj posouvá díky pohybům, dotekům či jen pohledům postav. Neposouvá se tedy úplně děj jako psychika postav a jejich myšlení. V těchto chvílích klade režisér na diváka obzvláště těžký úkol, tedy sledovat scénu ještě pozorněji, než když postavy mluví a v pohybech herců hledat emoce a výrazy, které jsou důležité pro další posun děje. Je tedy docela pravděpodobné, že si divák nemusí všimnout úplně všech důležitých momentů a následující děj nebo jen pocity postav nemusí zcela pochopit. O to víc, je-li to člověk, který románovou předlohu nečetl a žádné filmové či televizní zpracování neviděl.

Hereckým výkonům se nedá nic vytknout. Pavel Batěk je jako pan Darcy naprosto uvěřitelný a jeho proměna od pyšného k zamilovanému muži je dokonalá. Také Magdaléna Borová jako Elisabeth zvládá svou roli výborně. Zvláštní pozornost zaslouží její rodiče, tedy pán a paní Bennetovi, které hrají David Prachař a Lucie Juříčková. David Prachař stejně jako v románové předloze hraje otce, kterého by každá dcera chtěla mít za vlastního, zatímco u Lucie Juříčkové se může zdát, že zbytečně přehrává svými neustálými replikami “Moje nervy!”, to k její roli ale naprosto patří a zhostila se jí tedy výborně.

Lodičky ve všech možných významech. Foto: Patrik Borecký

Celé představení provází motiv papírových lodiček, které se v různých podobách a vyznění objevují od začátku až do konce hry. Považuji to za skvělý a jak se ukázalo v závěru i nesmírně vtipný nápad. Bohužel se mi ale nepodařilo rozkódovat, jak to vlastně režisér myslel a co tedy ona lodička z papíru symbolizuje, což mi přijde jako škoda.

Pýcha a předsudek je skvělá inscenace díky citlivé dramatizaci, výbornému hereckému obsazení a myšlence, že ta pravá láska si vás stejně jednou najde. Je to představení, na které se budu ráda zas a znovu vracet.

From:

<http://bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=divadlo&rev=1486680702>

Last update: **2017/02/09 23:51**

